

דברי הכפר

ישראל במלחמה

מזל טוב לקיבוץ כפר הנשיא

גיליון מס. 2885 * כב תמוז תשפ"ה * 18 ביולי 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

קהילת כפר הנשיא היקרה,

חג המשק ה-77 הוא הזדמנות יקרה לעצור לרגע,
להביט לאחור בגאווה – ולהביט קדימה בתקווה.
מאז הוקם הקיבוץ, נכתבת בו יום-יום ההיסטוריה שלנו:

בעבודה ובעמל, בצחוק של ילדים על הדשא, בקולות של עשייה ויצירה,
ובעיקר – ברוח של קהילה אחת מלוכדת, שאכפת לה, שנרתמת, שתומכת.
כפר הנשיא צמח והתעצב לאורך השנים – יחד עם האנשים שעשו, שיזמו,
שהאמינו.

גם היום, אנו ממשיכים ללכת באותו שביל –

עם אתגרים חדשים, עם חלומות גדולים, ועם אותה מחויבות לעתיד טוב יותר
לכולנו.

זהו יום של חג – לקיבוץ, לאדמה, למשפחה,
ולערכים שמחזיקים אותנו יחד – כבר 77 שנים.

חג משק שמח לכולכם,

בשם צוות הנהלת הקהילה,
ליאור סייג – מנכ"ל הקיבוץ
מיכל זנדני – מנהלת קהילה

חג המשק – כפר הנשיא בן 77 קיצים...

יש לנו השנה מזל, טוב או רע, אני עדיין לא ממש יודע,
אני כן יודע ש 77 בגימטריה זה "מזל", מקווה שנמשיך עם מזל טוב!!!
כפר הנשיא הוא כפר של שדות נושמים סביבו, החרמון מעליו, טובא
לידו, ועל גבעת תל רומן בונים עוד שכונה.
זהו כפר של זיכרונות שנרקמים בין התושבים בהליכה בשבילים (אם לא
מרכלים), ובמפגשים חברתיים וחגיגיים.
היום חוגגים את מועד העלייה לקרקע, כשבאו חלוצים, קבוצת עולים,
לסיכול אבנים, להשבחת האדמה, לנטיעת מטעים, לבניית לולים,
להקמת ענף צאן, להקמת מפעל מתכת, ועוד...
זהו ישוב של מתיישבים מהתפוצות ובעיקר מאנגליה, של אנשים עם
חזון, חרוצים, שהשקיעו מאמצים רבים להקמת ישוב בישראל הצעירה
שרק נוסדה, צעד אחר צעד, "קיבוץ שיתופי כשכולם בשביל אחד ואחד
בשביל כולם", חלק נכבד מהשיתופי נעלם (הפרטות....).
מאז עברו הרבה מים בירדן (פרט לשנה זו), ואיתם שינויים רבים (גם
במהלך השנה), ולמרות כול השינויים, אנחנו ממשיכים קדימה ואנחנו
נמשיך לחלום.
"נזכור תמיד להירדם עם חלום ולהתעורר עם מטרה".

מאחל לכולנו להמשיך לקום עם חיוך ומטרה, לקצור הצלחות (וגם חציר)
ולהישאר משפחה גדולה מתפתחת, ששואפת להרחבת הישוב, הבניה,
והעסקים. 😊

חג שמח, מבורך, ומלא בעשייה!! ✨🌟 תודה...

יוסי כץ

77

חג המשק בכפר הנשיא

יום שישי | 18.7

19:45

מופע "תשתיות
או לא להיות" -
אולם דדו
ישר אחרי המופע
ערב בירה ונסירה
בבריכה
במקביל פעילות
סנדו לתלוננים
ולנעורים מסיבת
הפתעה באמפי

יום חמישי | 17.7

19:30

ערב זיכרון במועדון
לחברינו שהלכו
לעולמם בשנתיים
האחרונות

21:30

מסיבת פאב
עם הצמד המנצח
אילן ורתם
על המוזיקה

יום שבת | 19.7

9:30

בראנצ' לב הקיבוץ

17:00

מסיבת חג המשק
במשק ילדים
בניצוחם של משפחת
קורן מוסיקה לכולם
שתייה ואוכל
במחירים נעימים

מסיבת חג המשק בכפר הנשיא

19.07.2025

17:00 – 22:00

כניסה: 10 ₪ לאנשים מהקיבוץ ו30 ₪ לאורחים
נא לבוא עם מזומן

חיות בר

Dj Dror Sde Or

צערם של מינים נכחדים | הפתיחה חלק שני

1. כאמור ביום שלישי ה-8.7 לפני שבוע התקיימה הפתיחה של התערוכה שלי ודיווחתי על כך בגיליון הקודם של דברי הכפר. מעניין לגלות שלפתיחה ולשיח הגלריה הגיעה חבורה לא מבוטלת של פרופסורים ואושיות בתרבות ובאמנות. בפתיחה הגיע פרופ' יוסי בן ארצי שאריה וולפין למד אצלו, ופרופ' מיכאל סופר מאוניברסיטת בר אילן. לשיח הגלריה בשבת שעברה הגיעו פרופסור אמריטה לבלשנות ופסיכולוגוויסטיקה דורית רביד, ופרופ' שולמית קרייטלר שכתבה יחד עם בעלה האנס קרייטלר את הספר על הפסיכולוגיה של האמנות. בינתיים התערוכה מעוררת עניין רב וצוברת תגובות חזקות.

2. ריכזתי כמה מהתגובות. פרופ' דורית רביד כותבת: **דיוקן האמן כאיש אשכולות** "בלינו היום צהרי שבת קסומים בגליה טובה אוסמן ברחוב בן יהודה וזכינו לשמוע את דודו פלמה מציג את עבודותיו מאז השבעה באוקטובר, ומתאר את נסיבות יצירתם של הציורים שעל קירות הגלריה. תולדות האמנות, מסכת אבות, ההיסטוריה החדשה של ההומניזם, זוועות טבח החמאס ב-כאלף ישראלים והזמנים האפלים שאנו חיים בהם מאז בניצוחו של העורב המקרקר מעל ראשינו - כל אלה נטוו יחדיו למארג שדודו פלמה, איש כפר הנשיא ודמות איקונית בתרבות הישראלית פרש לפנינו במסכת ציוריו. תודה לצייר הנפלא (שמתגעגע לריח הטרפנטין כי הוא מצייר בתכנת מחשב) ולמשורר הנפלא. רוחי ונשמתי הפגועות והאבלות נטענו במעט בריזה של תרבות ושל איכות וידע ואהבת הארץ. בבניין הארץ האהובה למן כפר הנשיא ועד בארי ועבור בתל אביב עיר התרבות והחופש ננוחם". (בצילום: מימין פרופ' משה רון איש מרתק)

3. עדי בן יעקב כתב: אמנות או נמות

תערוכה מרתקת של דודו פלמה בבן יהודה 100 גלרית טובה אסמן .

בשיח גלריה של התערוכה של דודו פלמה, התפתח דיון מרתק על תפקידה של האמנות בימים קשים אלו. אמנות או נמות. לאמנות אין תפקיד היום. היא המוצא האחרון הסיכוי האחרון. לא סתם הם משמידים כל סממן תרבותי אומנותי שהם מסוגלים.

לכן הדבר היחידי שבעצם נותר לנו זה לעשות ולצרוך תרבות.

דודו דיבר על עוד כמה נושאים למשל המרחק בין מקור לחיקוי באמנות. כי הוא הפסיק לצייר בשמן ומצייר בתוכנת paint (חסר לו ריח הטרפנטין אז הוא שם על השולחן ...)

מזכרתי בהקשר של דבריו של דודו על המקור וההעתק, בדבריו של הבוס ברוס ספריגסטין הגדול. שאמר על עצמו שהוא זיוף אחד גדול. כי למרות שהוא שר עשר שנים את שירתו של העובד האמריקאי? הוא בחיים לא עבד יום אחד...לא היה במפעל לא בפס הייצור לא במשאית שמובילה. ועדיין למרות דבריו הוא קול אוטונטי של אותם אנשים. (דודו לא רק אתה חושב באסוציאציות...)
לכו לראות!

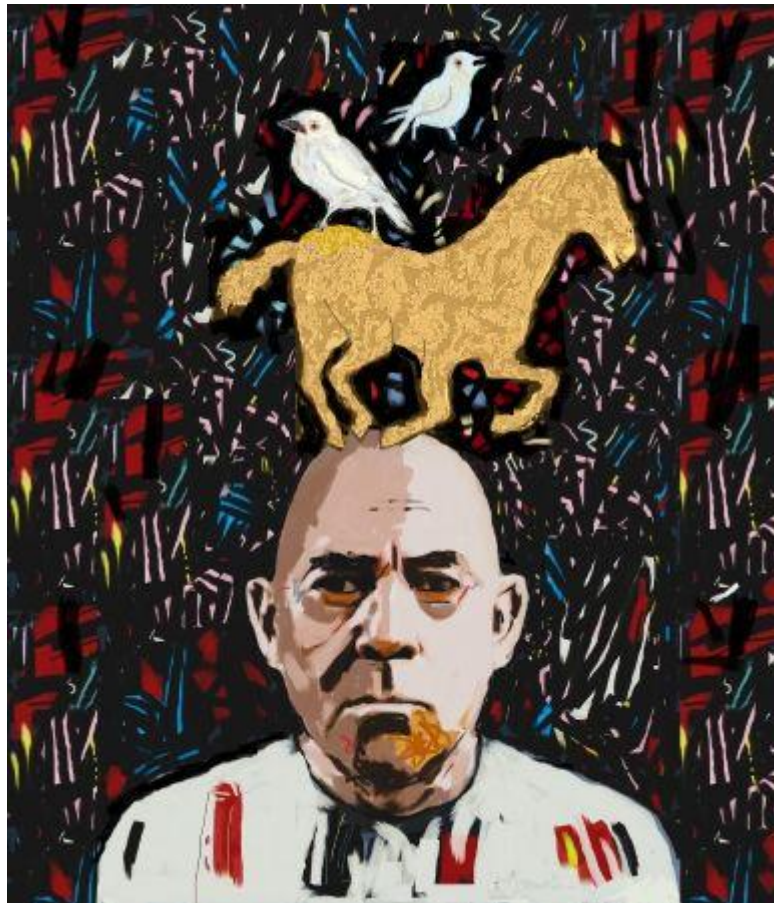

צילם עדי בן יעקב

אביטל ענבר הוא סופר, מתרגם, עיתונאי ומבקר מסעדות. יש לו אזרחות צרפתית והוא מבלה את רוב זמנו בפריז. הוא הגיע ביום שני בלילה במיוחד כדי לראות את התערוכה. ביום שלישי הוא ביקר בה, והבוקר המריא חזרה לפריז.

השאר אחריו את הדברים הבאים:

"דודו פלמה הוא מצפון פוליטי ומוסרי שמייסר אותנו בכוח כשרונו המגוון, הומניסט משכיל, כותב מבריק וצייר מצוין. יש מעין סמליות בכך שהגלריה של טובה אוסמן שוכנת ברחוב בן יהודה האומלל, ומחלון הראווה נשקף נוף של הרס משווע שבעיני רוחי מתכתב עם המרה השחורה הכה מוצדקת של פלמה. אני מתנצל על עוקם הצילומים. הוא נובע ממיקום עינית המצלמה באיפד מיני".

כמה מילים על מה שקורה בעזה

קשה להישאר אדיש למראה המראות הקשים מעזה שנראים יותר בכל העולם, אך לא במדינת ישראל באדיבות התקשורת הישראלית שמסתירה אותם מאיתנו. יבוא יום והעולם שנתן לנו מדינה בשנת 1947, יפרע מאיתנו על כל מה שאנחנו מעוללים כעת בשנת 2025 לבני העם הפלסטיני ברצועת עזה. חז"ל מזהירים אותנו לא להיכלא בתוך השנאה והנקמה. ואומרים שאם נתבצר בנקמה נהפוך להיות דומים למי שאנחנו שונאים.

אביבה אפשטיין מתארכת בטור מזמינה וממליצה:
מזמינה אותנו להשתתף בהפגנה נגד המלחמה בעזה שתתקיים ביום חמישי ה-24.7 ברחוב בגין בתל אביב. וממליצה לצפות כהכנה להפגנה בסרט "נולד ברביעי ביולי" של אוליבר סטון עם טום קרוז. ב"בוקר טוב וייאטנם" עם רובין ויליאמס. ב"אפוקליפסה עכשיו של קופולה". ב"פלאטון" וב"צייד הצבאים". המופתי.

פינת הקריקטורה השבועית: למה להיות כל כך צנוע | למה להמעט

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

• חג שמח לכפר הנשיא

יום הולדת שמח לקיבוץ. 77 שנים מלאו לו. אפשר להרים אותו 77 פעמים ועוד אחת לשנה הבאה?

בשבוע של יום ההולדת התכנסנו במועדון לפגישה עם המנהלים שלנו: ליאור, מיכל ויוסי, ובהשתתפות חברי ההנהלה וממלאי תפקידים אחרים. (שימו לב: ממלאי תפקידים, לא בעלי תפקידים. אולי גם אפשר לקרוא להם שליחי ציבור) מכל מקום, ממלאי התפקידים נבחרו על ידינו וקיים בינינו לבינם הסכם שאנחנו מגבים אותם, והם משתפים אותנו ומידעים אותנו, לא על כל דבר, אבל על מה שעל סדר יומם, ומה שמעסיק אותם ועשוי להשפיע על כל אחד ואחד מאתנו, ויש בינינו הקשבה הדדית מתוך רצון משותף לקדם את ענייני הקיבוץ שלנו.

• סוף עונת הכובעים

בחודשי הקיץ, חם. השנה אפילו חם יותר. גם השנה החלטנו שקשה להחזיק צמר ומסרגות בעונה זאת, ולכן אנחנו יוצאות לפגרה עד אחרי החגים. אבל, לפני הפגרה הספקנו עוד למסור כובעים לכל החברה של כתת ברקן, אשר בקרוב מאד או בקרוב פחות, מתגייסים לצה"ל. שיהיה לכם שירות משמעותי, ושכולכם תתחממו עם הכובעים, ותחזרו הביתה בשלום.

מכירת סוף העונה

כמו כן, החלטנו לקיים מכירת סוף העונה של סריגים שסרגנו בחדשים האחרונים: כובעים בגדלים שונים, חותלות, נעלי בית לתינוקות וצעצועים סרוגים לתינוקות (בעיקר תמונים).

המכירה תתקיים ביום שבת בלב הקיבוץ, יחד עם הבראנץ'. זאת הזדמנות לקנות מתנות לתינוקות שנולדו לאחרונה, או עומדים להיוולד בקרוב. ההכנסות הן לטובת רכישת עוד צמר, על מנת שנוכל לסרוג כובעים לחיילים, ולתינוקות אשר נולדים במרכז הרפואי זיו בצפת.

המחירים נעים בין 10 ש"ח ל-25 ש"ח לפריט. רצוי לשלם במזומן, אך אפשר גם בביט.

חג שמח ושבט שלום לכפר הנשיא,

מזל טוב לנכדתי, שחר, המתחתנת הערב עם בן זוגה המתוק, מור, וכמובן מזל טוב ליוחאי ולכל משפחת וולפין.

ומי ייתן ונשמע רק בשורות טובות.

תמר וולפין

פִּנְת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זִכְרֵךְ בָּרוּךְ

גרשי אפשטיין ז"ל - (4/3/2008 - 10/1/1923)

גרשי, חבר הקיבוץ מדור הוותיקים המייסדים של הקיבוץ. במקור ממנצ'סטר, אנגליה. שימש מדריך ב"הבונים" של ה- "קינדרטרנספורט". עבר בהכשרה "ליידי איב" ו- "גורזי ליז", ודרך מנסורה הגיע לכפר הנשיא. גרשי בהחלט אחד הקומיקאים של הקהילה, אך יחד עם הבילוי הרב על במת ה- "זיגים" למיניהם, תפקד במקומות עבודה רציניים הן בקיבוץ והן בתנועה. לשכוח את גרשי יהיה מאד קשה. הוא בהחלט אבן יסוד בקהילה.

<https://khbbm1.wixsite.com/2008-02>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

מזל טוב ושפע ברכות

בן נולד להורים המאושרים
אשר ושחר ראובינוב
נכד לריטה ראובינוב
אח לאדם

שפע ברכות
לכל בני המשפחה.

אנו מאחלים לכם שתגדלו אותו
באושר, נחת והרבה אהבה

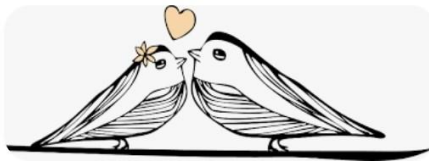

מזל טוב

ליוחאי וולפין וחגית שליטא
לרגל נישואי

שחר ומור

ברכות חמות גם
לאחים - שקד ואלון
לסבתא תמר וסבא אריה
ולכל המשפחה

מזל טוב לרגל יום חתונתכם

בריאות אושר אהבה

המנון בית הספר בכפר הנשיא

המנון בית הספר בכפר הנשיא

מילים: שלומית עדר-ליפשיץ, לחן: ג'וני פרנק (שנת 1964)

בכפר הנשיא יש בית ספר
בית ספר בכפר הנשיא
ילדים לומדים בו לעזר
כי הלא הם הדור השני 2X

נערים נערוות בו לומדים
בעזרת המורות המורים
זאטוטים שובבים פרחחים עליזים
בסופם נעשים חכמים 2 X

גם לעבוד בו לומדים
לנקות לעדור לטפל לעזור
עמלים בו אפילו העצלנים
כי הלא הם תפארת הדור 2 X

(בית רביעי שנוסף בשנת '88 מילים: רוני וגנר)
לא הדור השלישי וגם לא הרביעי
לא ילמד פה יותר
נפרד ממורים ונכיר ילדים
כי עוברים לבית ספר אחר 2 X

18.7 ג'וליה ניצן

19.7 אמיתי בכר

עידו נוי

20.7 גיורא גודמן

אור דוד

21.7 מיקי נוי

טלי מלכה

22.7 הילל עומר

23.7 נועה מעין

24.7 מוטי בן אדיבה

סיפור לשבת

"הקול שלא שמעתי"

כתיבה: יהונתן גומני

זה התחיל ממייל. בלי נושא. בלי שם שולח.
רק שורה אחת בתיבת הדואר הנכנס:

"את לא תזכרי אותי, אבל אני זוכר אותך מצוין".

נועם, מורה לספרות כבר עשרים שנה, הסתכלה על המשפט הזה רגע.
חייכה. חשבה שזו אולי אחת מהברכות הנוסטלגיות שתלמידים שולחים כשהם מתבגרים.
אבל כשפתחה את ההודעה... החיוך נעלם.

"הייתי בכיתה שלך. לא הייתי בעייתי וגם לא מבריק ... פשוט הייתי... לא קיים.
את מעולם לא הרמת עליי קול .. אבל גם לא אמרת לי מילה.

לא שאלת איך אני. לא שאלת אם הבנתי.
היית מורה טובה לכולם. אבל לא לי.
אני לא כותב כדי לכעוס. אני כותב כדי שתשימי לב כי יש עוד כמוני בכיתה שלך עכשיו.
ואולי... תעצרי רגע ותראי אותם, לפני שהם יגדלו להרגיש שאין להם קול.

היא קראה את זה פעמיים. שלוש. ארבע.
משהו בתוכה הצטמרר.

היא חזרה לתמונות מחזור ישנות. עברה שם אחרי שם. אחרי עיניים. אבל לא הצליחה לזהות. וזה שיגע אותה.

היא התחילה לשאול את עצמה שאלות:
כמה ילדים עברו אצלה בכיתה מבלי שאי פעם הסתכלה להם בעיניים?
כמה ישבו בשולחן האחרון... בשקט?
כמה לא חייכו, לא שאלו, לא הפריעו ולכן לא קיבלו תשומת לב?

בפעם הראשונה בקריירה שלה היא הרגישה שהיא לא יודעת את התשובה.
וזה כאב יותר מכל כישלון.

באותו שבוע, בשיעור ספרות, היא עצרה באמצע ההסבר, הביטה על תלמיד אחד שישב בפינה עם קפוצ'ון וחלון פתוח מאחוריו, ואמרה לו: "אתה. אני לא בטוחה שאני מכירה אותך מספיק. אבל בא לי להתחיל".

הכיתה השתתקה. הילד הרים את הראש. ולא אמר כלום. אבל העיניים שלו היו כמעט דומעות.

בערב היא כתבה תשובה למייל ההוא. לא שלחה.. רק כתבה: "לא ידעתי שהשתיקה שלי עשתה כל כך הרבה רעש. אבל היום, בזכותך, הקול שלך הפך להיות שלי. ואני מבטיחה שלא אשתוק יותר, גם בשביל הילדים שלא יודעים איך לבקש".

מוסר השכל: לא תמיד צריך לצעוק כדי להביע כאב. לפעמים... שקט הוא זה שצורח הכי חזק. והלבבות שנשברים הם אלה שלא מבקשים כלום, ולכן מקבלים הכי מעט. אז תסתכל סביבך, לא על מי שמושך תשומת לב אלא על מי שוויתר ממזמן. כי שם מחכה מישהו שזקוק לך יותר ממה שאתה מדמיין...

50 חטופים וחטופות נמצאים כבר 651 ימים בשבי

את כולם עכשיו !!!

